

nisationsomkostninger kunne fordeles paa 10 Aar, gør det muligt for slige Selskaber at behandle den overvejende Del af de i de to første Aar udgivne Anskaffelsesomkostninger netop paa denne Maade.

Vil man nu se paa, hvorledes man i andre Lande har behandlet dette Spørgsmaal, ligger det nær, at man først tager den lige i Kraft traadte *norske* Lov. Den fastsætter, at Anskaffelsesomkostninger indtil $1\frac{1}{2}\%$ af de for egen Regning overtagne Forsikringsbeløb maa optages som Aktiv for Forsikringsfonden, men skulle afskrives i Løbet af 3 Aar, og er altsaa meget strengere end vor nuværende Lov. Den fastsætter videre, at udenlandske Selskaber, som ikke have afskrevet alle deres Anskaffelsesomkostninger, overhovedet ikke kunne faa Tilladelse til at arbejde i Norge. I Tyskland, Svejts og Østerrig, hvor Præmietillægene tilmed ere langt højere end hos os, er det tilladt som Anskaffelsesomkostninger at amortisere henholdsvis indtil $1\frac{1}{4}$ og $1\frac{1}{2}\%$ af de for egen Regning overtagne Forsikringssummer.

I Frankrig skal ikke alene den fulde Nettopræmiereserve, men endda et Tillæg til den være til Stede. Og nu ville vi gaa til at lempe den Regel, som allerede i sin nuværende Skikkelse ligger ved den yderste Grænse af, hvad man andetsteds i Verden har fundet var forsvarligt. Det vilde simpelthen være i højeste Grad beklageligt, om Lovgivningsmagten gav sit Minde dertil.

Det bør ved Behandlingen af hele dette vigtige Spørgsmaal ikke lades ude af Betragtning, at selv om man gør den paagældende Regel nok saa rationel, saa maa den derved givne Indrømmelse kun betragtes som Nødhjælp, en Foranstaltning, som skal sætte unge Selskaber i Stand til at komme over Begyndelsesvanskelighederne. Naar Loven selv af Selskaber, der eje *den fulde* Præmiereserve, forlanger, at de skulle tilvejebringe en betydelig Sikkerhedsfond, kan det kun betyde, at *den end ikke finder den fulde Præmiereserve betryggende nok*. Maalet for Lovgivningen skulde derefter synes at være at ordne Amortisationen af Anskaffelsesomkostningerne saaledes, at Selskaberne inden alt for længe vare pligtige til at præstere i hvert Fald den fulde Præmiereserve. I Stedet for vil man nu etablere en Tilstand, der gør det muligt for dem at benytte uafskrevne Omkostninger som Aktiv i betydeligt større Omfang end nu baade med Hensyn til Aktivets Størrelse og til Amortisationens Varighed, i hvilken sidste Henseende det vil være tilstrækkeligt at oplyse, at ved livsvarige Forsikringer vil *Halvdelen* af Aktivet først være amortiseret ved forsikredes fyldte 60de—70de Aar og ved Kapitalforsikringer paa 35 Aar først, naar der er forløbet 20 Aar efter Forsikringens Tegning.

Motiverne til det foreliggende Forslag sige, at „hvis de lovmæssige Afskrivninger ikke kunne præstere, maa Følgen blive, at Selskabet maa indskrænke sin Produktion”. Ja, det er sandt, men det er sandelig ingen Ulykke, ingen Anledning til at give friere Spill. Det er jo tværtimod netop Lovens Hensigt at tvinge Selskaberne til at sætte Tæring efter Næring, at afholde dem fra det forkastelige forcerede, usunde og ødelæggende Arbejde, som hele Virksomheden lider under, og som kun disse Selskaber kunne tillade sig at udføre, fordi de ikke have nogen Prestige at sætte over Styr og ikke nære noget Ønske om at forskaffe de forsikrede Overskud.

Er der noget, som er vist, saa er det dette, at der ikke er nogen Grund til at gøre Baandene løsere her. De ordentligt ledede unge Selskaber kunne meget vel hjælpe sig med den gældende Lovs Regler, det er bevist i flere Tilfælde, og de Selskaber, som ikke ledes ordentligt og derfor ikke ere i Stand til at klare sig, lad dem tage Reb i Sejl eller gaa til Grunde som det Ukrudt, de i saa Fald ere!

Ud fra disse Betragtninger maa vi mene, at det ikke er heldigt, at den gældende Regel ændres som foreslaaet, thi slikt vilde kun betyde en yderligere Forværring, en yderligere Forøgelse af det forcerede Arbejde, af Omkostningerne og af Afgangen.

Det, der kan tale for Regelens Ændring, er den foran omtalte Mangel ved den, hvorefter Anskaffelsesomkostninger for *høvede* Forsikringer delvis kunne opføres som Dækning for Forsikringsfonden. Og tages der ved Affattelsen af Sikkerhedsfondsbestemmelserne (§ 17) fornødent Hensyn til, at de Selskaber, der benytte § 19, til alle Tider ere svagere end de andre, vil Ændringen kunne foretages ad den Vej, som er foreslaaet, paa det Vilkaar, at den i Forslaget optagne Procentsats (30 %) nedsættes saaledes, at Gennemsnittet for hele Nytilgangen bliver saa nær som muligt ved de gamle $1\frac{1}{2}\%$. De unge Selskaber opnaa da alligevel den store Begunstigelse, som ligger i, at Amortisationen kan fordeles over hele Forsikringstiden i Stedet for som nu over 6 Aar.

Under Henvisning til de foran foretagne Beregninger skal man derfor tillade sig at foreslaa, at de i Lovforslaget optagne Satser paa 30 og 8 % nedsættes til henholdsvis